

ΕΕΝΟΚΛΗΣ

ΦΑΝΟΚΛΗΣ

ΧΑΡΙΤΑΣ

ΑΡΜΟΞΕΝΟΣ νομισματα 4

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ

Β'. Τέσσαρα τετράδραχμα του αυτού τύπου, πλὴν φέροντα ὀπισθεν μονογράμματα ὡς τὰ ἐν σελίσι 168, 173 καὶ 177 ἀπεικονιζόμενα ἐν τῷ περισπουδάστῳ συγγράμματι τοῦ E. Ben é, les monnaies d' Athènes) καὶ Γ'. Ἐν τετράδραχμον Ἀθηναϊκόν, γραμμαρίων 16,225, φέρον ἀφ' ἐνὸς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστραμμένην πρὸς δεξιὰ μετὰ περικεφαλαίας ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων καὶ ἀφ' ἐτέρου γλαυκα πρὸς δεξιὰ ἐπὶ ἀμφορέως ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, Α καὶ Θ, ἐν τῷ πεδίῳ δὲ τὰ γράμματα Ο—ΔΕ—Μ [ΟΣ] κατὰ τύπον ἀρχαϊκὸν καὶ ἄνδρα γυμνὸν ἰστάμενον καὶ κρατοῦντα δεξιᾷ μὲν χειρὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ξίφος, ἀριστερᾷ δὲ θήκην. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας μετὰ καρποῦ.

Οὐδὲν. Ὁ ὁμοίος τύπος ἀνχγράφεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο νόμισμα κατέχει τὴν σπουδαιότεραν καθ' ἡμῶς θέσιν μετὰ τῶν Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων, καθότι φέρει, οὐχὶ πλεον τοὺς κοινούς τύπους καὶ τὰ συνήθη ὀνόματα τῶν ἀρχόντων, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ **Ἀθηνᾶ**.

Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ διηγήσωμεν ἐν ἐκτάσει περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθησομένῳ συγγράμματι περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα τινὰ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμισμα ἐκόπη περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν πέμπτην κατηγορίαν τῶν Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων, ἥτοι, εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐποχὴν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐπεφόρτιζεν ἐντίμους πολίτας εἰς τὴν ἐπιστάσιν τῆς κοπῆς τῶν νομισμάτων, τὰ δὲ νομίσματα ἔφερον, ἐκτὸς τῶν ἱερῶν συμβούλων τῆς πόλεως, τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστατῶν ἢ ἀρχόντων καλουμένων ἐπὶ τοῦ ἀργυροκοπείου. Ἀλλὰ τὸ σήμερον δημοσιευόμενον νόμισμα καθιστᾷ ἡμῖν γνωστόν, ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἠναγκάσθη, εἴτε ἐνεκὲν ἐλλείψεως καταλλήλων ἀνδρῶν, εἴτε ἐνεκὰ καταχρήσεων, εἴτε ἐνεκὲν ἄλλων πολιτικῶν λόγων ἀναλάβῃ προσκαίρως τὴν ἐπιστάσιν τῆς κοπῆς τῶν νομισμάτων καὶ νὰ κόψῃ νομίσματα φέροντα τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

Ἐν τέλει παρακαλοῦμεν τοὺς εἰδικώτερον καταγινόμενους περὶ τὴν ἀρχαίαν νομισματικὴν ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου μνημείου τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας.

Ἐν Παιραιῇ τῇ 20 Αὐγούστου 1883.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Α.) Μουσουργοί.

2. Rossini

Gioachimo Antonio Rossini, ὁ διασημώτατος τῶν νεωτέρων Ἰταλῶν μελοδραματοποιῶν ἐγεννήθη τῇ 29 Φεβρουαρίου 1792 ἐν τῇ πόλει Pesaro τοῦ Παπικοῦ κράτους. Ὁ πατήρ του ἦτο πλάνης μουσικός, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ αἰδοῦς τῶν τριόδων καὶ πανηγύρεων. Ὁ παῖς Rossini ἀπὸ τοῦ ἔκτου ἤδη ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐφύσα χάλκινον κέρας παρακολουθῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ, συνῆδε δὲ τῇ μητρὶ, πεπρωτισμένος ὑπὸ ἐξαισίας γλυκείας φωνῆς. Τακτικὰ μουσικῆς μαθήματα ἔλαβε μόλις ἀπὸ τοῦ 1804 ἐν Bologna παρὰ τοῦ Angelo Tesei, διδάξαντος αὐτὸν ἐπὶ διετίαν κλειδοκύμβαλον καὶ ᾠδὴν μουσικὴν. Μετὰ τοῦτο μετασχὼν καὶ πάλιν ἐπὶ τινα χρόνον τῶν περιπλανήσεων τῶν γονέων του ἐπανέκαμψε τῷ 1807, μεταβληθείσης τῆς φωνῆς του εἰς Bologna, ἐνθα ὁ Mattei ἐδίδαξεν αὐτὸν ἐν τῷ λυκεῖῳ τῆς μουσικῆς τὴν μελοποιητικὴν τέχνην. Ἐν τούτοις ὁ Rossini διὰ τὸν καθόλου μουσικὸν ὀργανισμόν του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ αὐτενεργῇ καὶ συνθέτῃ μελοδράματα δὲν ἐπεθύμει τὴν σχολιακὴν αὐστηρότητα. Μόλις τῶν νόμων τῆς μελοποιίας καὶ μουσικῆς συνθέσεως κάτοχος γενόμενος ἀπέστη τῆς ὁδηγίας καὶ διδασκαλίας τοῦ Mattei ὅπως ἰδίαις δυνάμεσιν ἐργασθῇ. Οὐχὶ ἀνωφελῶς εἰργάσθη τότε ὅπως τὰς συμφωνίας τοῦ Haydn καὶ Mozart μετενέγκῃ ἀπὸ τῶν φωνῶν εἰς τὰ καθέκαστα ὄργανα. Τὰ πρῶτα μείζονα συνθετικὰ δοκίμια ἦσαν ἄσμά τι *il riao-lo d' armonia*, μία συμφωνία καὶ διαφοροὶ συμφωνίαι τετραχόρδου (1808 καὶ 1809). Τὸ πρῶτον αὐτοῦ μονόπρακτον κωμικὸν μελόδραμα *la cambiale di matrimonio*, γραφὲν τῷ 1810 διὰ τὸ θέατρον τῆς Ἑντίας ἔσχε μετρίαν ἐπιτυχίαν. Μετὰ ταύτην ἔγραψεν ἀμέσως τῷ 1811 τὰ *l' equitoco suavagante* διὰ τὸ θέατρον τῆς Bologna καὶ *Demetrio e Pei-bio*, ὅπερ ἐν Ῥώμῃ παρασταθὲν διεκρίθη μάλιστα διὰ μίαν τετραψῆδιαν αὐτοῦ. Ἡ ἐπιτεινομένη νῦν φήμη τῆς ἀξίας αὐτοῦ παρέσχε τῷ Rossini ἀσυνήθη ἀριθμὸν παραγγελιῶν, ἃς ἐξεπλήρου ἐν βραχεὶ μὲν πάντοτε διαστήματι χρόνου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ τινος ἐπιπολαιότητος. Τῷ 1812 ἀνέβιβασεν ἐπὶ σκηνῆς πέντε μελοδράματα, *l' inganno felice* ἐν Ἑντίᾳ, *Ciro in Babilonia* εἰδὸς τι θεατρικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δράματος τὸ πρῶτον ἐν Ferrara παρασταθὲν, *la scala di seta* ἐν Ἑντίᾳ, *la pietra del paragone* ἐν Μεδιολάνοις καὶ *l' occasione fa il ladro* ἐν Ἑντίᾳ. Ἀν τὰ κατὰ σπουδὴν συντεθέντα μελοδράματα ταῦτα δὲν ἔσχον τελείαν ἐπιτυχίαν,

μέρη τινὰ ὅμως αὐτῶν κατέστησαν ἀναμφίρρηστον τὴν ἐφευρετικότητα καὶ τὸ πολυμήχανον τοῦ νέου μελοποιού. Ἡ καθ' αὐτὸ ὅμως τοῦ Rossini φήμη χρονολογεῖται πρῶτον ἀπὸ τοῦ 1813 καθ' ὃ ἔτος ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Ἑνετίας τὸ μελόδραμα *Tancredi* καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν διέσπειρε τὸν θαυμασμόν. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος παρουσίασε τὸ κωμικὸν μελόδραμα *l' Italiana in Algeri* καὶ τὸ *il figlio per az zagdo*. Τῷ 1814 εἰργάσθη ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ Μεδιόλανα, ἔνθα οὐδεμιᾶς ἰδιαίτερας σπουδαιότητος ἄξια ἐκρίθησαν τὰ μελοδράματα *Aureliano in Palmira* καὶ *il Turco in Italia* ἀντίθετον τοῦ *l' italianna in Algerien*· ἀλλ' εἰς τὴν προτέραν δόξαν ἐπανάγαγεν αὐτὸν ἡ ἐν ἔτει 1815 διὰ τὸν ἐργολάβον τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως *Rarbaja* ποιηθεῖσα *Elisabetha*. Μετὰ τοῦτο ἐποίησε τῷ 1816 ἐν Ῥώμῃ τὸ ἡμι-ποτυχὸν *Torvaldo e Dorlisca* καὶ μετ' αὐτὸ τὴν κορωνίδα τῶν κωμικῶν τοῦ μελοδραμάτων, τὸ *Rurpiere di Seiliglia*. Τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μελοδράματος τούτου, εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου μόνον 14 ἡμερῶν καιρὸν ἔσχεν, ἐδανείσθη ἐκ τῆς Elisabetha. Ἐκ τῆς Ῥώμης εἰς Νεάπολιν ἐπανακάμψας συνεπλήρωσε, πλὴν ἀσήμου τινὸς κωμειδουλίου *la Gazette*, τὸ ἥρωϊκὸν μελόδραμα *Otello* προκαλέσαν νέον ἀκατάσχετον ἐνθουσιασμόν, καὶ τὸ ἀγαπητὸν κωμειδύλλιον τῶν ἀποκρεῶ *la Genereutola* ἐν ᾧ φαίνεται ὑπερακοντίσας κατὰ τὸ κωμικὸν καὶ αὐτὸν τὸν Κουρέα. Τούτους ἠκολούθησαν τῷ 1817 *la gazza ladra* καὶ τὸ *Armida*, τῷ 1818 *Adelaida di Rorgogna*, *Mosè in Egitto*, ὃ ἠξιώθη τῆς μεζζονος ἐπιτυχίας καὶ *Ricciardo e Zoraide*. Τῷ 1819 παρήγαγε τὰ μελοδράματα *Ermione*, *Edvardo e Cristina*, καὶ τὸ διασημότερον αὐτῶν *la donna del lago* τῷ 1820 *Bianca e Faliero* καὶ *Maometto II*, τῷ 1821 *Mutilda di Ciabrano* καὶ τῷ 1822 *Zelmira*. Τὸ μελόδραμα τοῦτο ὡς καὶ τινὰ ἄλλα τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων παρεστάθησαν μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἐν Βιέννῃ τῷ 1822 μετὰ τῶν μελοδραμάτων τοῦ *Rarbaja* καὶ ἡδουσύης τῆς ἰδίας αὐτοῦ συζύγου διασήμου ὑψιφώνου *Coldbrand*. Τῷ 1823 ἔγραψεν ἐν Ἑνετίᾳ διὰ τὰς ἀποκρεῶ τὴν *Semiramide*. εἶτα δὲ ἀπῆλθε τῆς Ἰταλίας διὰ Παρισίων εἰς Λονδίνον, ἔνθα ἔκτακτος πάλιν ἐνθουσιασμός ἀνέμενε αὐτόν. Μετὰ πεντάμηνον ἐνταῦθα διαμονὴν ἐπανέκαμψεν εἰς Παρισίους, ἔνθα πλείστον διέτριψεν ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος, ὅπερ ἐπὶ διετίαν διηύθυνε, καὶ εἶτα διωρίσθη γενικὸς ἐπόπτης τῆς βασιλικῆς μουσικῆς καὶ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν ᾠδῶν ἐν Γαλλίᾳ, δύο ἀπλαῖ ἄεργοι θέσεις, αἱ ὁποῖαι ἔφερον αὐτῷ ἐτήσιον μισθὸν 20000 φράγκων. Ἐν τοσοῦτῳ εἰργάζετο διὰ τε τὸ Ἰταλικὸν καὶ τὸ μέγα μελόδραμα, καὶ τῷ μὲν 1825 ἐπὶ τῇ στέψει τοῦ Καρόλου Γ'. ἀνεβίβασε τὸ μελόδραμα *il viaggio à Reims*, τῷ 1826 τὸ *maometto* μεταποιήσας αὐτὸ εἰς *la Siège de Corinthe*, ἐπεχείρησε τὴν ἔτι καὶ νῦν ὑφισταμένην μετασκευὴν

τοῦ *Mosè*, ὃς τῷ 1827 ὡς *Moise en Égypte* παρασταθεὶς μεγάλως εὐηρέσθη, τέλος δὲ τῷ 1827 ἔγραψε τὸ πλουσιώτατον τῶν μελοδραμάτων τοῦ *Guillaume Tell*. Διὰ τοῦ μελοδράματος τούτου ἔκλεισε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ὡς μελογραματοποιού, ἀνεδότης ἀπὸ τοῦ νῦν σιγήσας, ἐπιδούς μόνον ἐν *Stabat mater* τῷ 1842 καὶ μικροτέρας τινὰς συνθέσεις, ὅπως πρότερον εἶχε γράψει τὰ *Soirées musicales* ἥτοι συλλογὴν μονωδίων καὶ διωδίων. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἠτήσατο διακατικῶς μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀφαιρεθείσης συντάξεώς του. Διαμείνας εἶτα ἐπὶ τινὰ ἔτη ὡς συνεργάτης Ἰταλικοῦ μελοδράματος, ἀπῆλθε τῷ 1836 εἰς Ἰταλίαν διατρίψας τὸ πλεῖστον ἐν Bologna καὶ ἐπανέκαμψε τῷ 1855 εἰς Παρισίους. Ὁ Rossini ἀπέβιωσε τῇ 13 Νοεμβρίου 1868 ἐν τῇ ἐξοχῇ Rassy. Ὅπως κρίνη τις δικαίως τὸν ἐξ ἴσου ἀποθεωθέντα καὶ καταδικασθέντα Rossini πρέπει νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ λαοῦ του. Ὁ Rossini εἶνε ἐν γένει οὐ μόνον ποικιλώτατος, ἀλλὰ καὶ ὁ τὰ μάλιστα ἐθνικὸς μελοποιὸς τῆς νεωτέρας Ἰταλικῆς μελοδραματικῆς. Ἰδεώδης τῆς τέχνης θεωρία εἶνε ξένη αὐτῷ· δὲν θεωρεῖ τὴν μουσικὴν μὲ τὴν ἡθολογικὴν ἐκείνην σπουδαιότητα τῶν μεγάλων μελοποιῶν, ἀλλ' ὡς ἀντικείμενον εὐχεροῦς καὶ ἡδέας τέρψεως. Ὅτι δὲ κατῴρθησε νὰ διατηρήσῃ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ διὰ τῆς μουσικῆς μόνον κατὰ ἡδυπαθῶς ἀρεστὸν τρόπον καὶ πανταχοῦ ἐν ἰσχύϊ νὰ καταταστήσῃ, τὸν λόγον ἔχει, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐξόχου τοῦ Rossini ἱκανότητος, ἐν τῇ τῆς ἐποχῆς διαθέσει, τῆς λεγομένης ἐποχῆς τῆς ἀναγεννήσεως (1815—30), ἥτις ἐκ τῶν γιγαντιωδῶν ἀγώνων ἐξαντληθεῖσα, ἐδίψα ἡδυπαθοῦς βιωτικῆς ἀπολαύσεως. Ὅθεν δικαίως ὁ Rossini μετὰ τοῦ Beethoven θεωρεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μουσικῆς ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν τριῶν πρώτων δεκαετηρίδων τοῦ 19ου αἰῶνος. Τῆς βασιμῆς μελοποιικῆς ἐπιστημονικῆς διαπλάσεως, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἐλέχθη, οὐδόλως ἐφρόντιζεν· ἐπίσης σπανίως κατεγίνετο εἰς ἐπεξεργασίαν ἢ μετὰπλάσιν ἔργου τινός· ὅθεν βαθύνους καὶ περισκευεμένη χαρακτηριστικὴ ἐλλείπει ἀπὸ τῶν ἔργων του. Παρὰ πᾶσαν ὅμως τὴν ἐπιπολαιότητα εὐρίσκονται ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Rossini χωρία ἀφθάρτου ἀκμῆς καὶ τερπνῆς ὠραιότητος. Αἱ μελωδίαι αὐτοῦ θαλλοῦσι καὶ σήμερον ἐν τῇ τερπνότητι καὶ ἰδίᾳ τινὰ ἡδυπαθῇ χάριν. Ἐπὶ τούτοις ἐπιδείκνυνσι λεπτότατον αἶσθημα διὰ τὸ εὐχρον τῶν συνθέσεων καὶ μεταχειρίζεται φωνὰς καὶ ὄργανα μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος. Ὡς τὸ κυριωδέστατον καὶ τελειότατον, καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη ἁρμονικῶς συνεχόμενον ἔργον αὐτοῦ θεωρεῖται ὁ *Barbieri*, ἀλλὰ πλουσιώτατον καὶ ἀρτιμελέστατον, ὡς προεδηλώθη ἐν τοῖς ἀνωτέρω, εἶνε ὁ *Tell*, δι' οὗ ὁ Rossini ἐτράπη σπουδαιότεραν διεύθυνσιν, ἅμα δὲ ἔθηκε τέρμα εἰς τὸ μελοποιικὸν στάδιον. Ἐν τούτῳ οὐδὲν ἢ ἐλάχιστον μόνον ἔχνη τῶν μεθόδων τῶν προτέρων μελοδραμάτων του διαφαίνονται, τοῦναντίον δὲ ἄπειρος πλοῦτος στροφῶν, μεγαλοπρεπῆς τοῦ

όλου διαφρύθμους και επίμελής των καθ' ἑκαστα ἐπεξεργασία. ὥστε ὁ συνθέτης τοῦ Tell ὡς διὰ θαύματος ἐφάνη, ὡς τι διάφορον τοῦ συνθέτου τοῦ Tankred καὶ τοῦ Othello. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ τέλος συνθέματα αὐτοῦ, ὧν διασημότεον τὸ ἐν

ἔτει 1864 συντεθὲν μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ δημοσιευθὲν Stabat mater, ὡς τοιαῦτα οὐδεμίαν σημασίαν ἔχουσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

MOZART.

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΑΠΟΔΗΜΙΑ

Deus nobis haec etiam fecit.

(Συνέχεια· ἴδρα φύλλον 3)

Μετ' αὐτῶν, ὅψιν ἐχόντων ἀξίαν προσοχῆς καὶ μετὰ τοῦ Συνασίτου καὶ Θεσσαλοῦ, ἐκαθίσταμεν ὑπὸ συκαμινέας, παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ὠρίσαμεν τὰ τῆς ἐπομένης ἡμέρας Σαββάτου, πρωτοβούλως νικώσης τῆς ψήφου τοῦ πρακτικοῦ καὶ βέκτου Ἀσκληπιάδου. Τότε πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ ἱατρὸς ἐζήτησε καὶ εὗρέ τινα ῥωμαλέον κύριον, ἄλλοτε ὄντα ἐν ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, Στράτον δέ, καλούμενον, ὃν προσέλαβεν εἰς ὑπηρεσίαν ἡμῶν καθ' ἅπασαν τὴν ἐν Ἀρμουτλί ἡμετέραν διατριβήν.

Οὕτω δραστηρίως καὶ ἐν βραχεῖ ὀριζομένων πάντων, ἐπίνομεν καφεῖ ὑπὸ τὰς συκαμινέας, θεώμενοι ἐγγὺς μὲν ὀθωμανίδας καὶ Ἑλληνίδας, περιπατούσας τε καὶ ὑπὸ τὰ δένδρα ἀναπαυομένας, καὶ τὸν ἀκύμονα καὶ εὐρὺν κόλπον· πέραν δέ, εἰς τὴν ἐτέραν ἀκτὴν, τὰ Μουνδανιά, τὴν Σιγήν, τὴν Τριγλίαν, τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, τὸ Γκαλι Τσιφλίκ, ἀμυδρῶς φαινόμενα. Ὑπὲρ τὸν εἰς πολὺ βάθος ἀπέχοντα μυχὸν ἐφαίνετο ὁ Ὀλυμπος, χιονόβλητος καὶ ὑψαύχην, πέραν δέ, πρὸς νότον καὶ δυσμὰς, ὡς λίμνην κλείουσαι τὸν κόλπον, ἦ τε Βέσβικος καὶ αἱ πρῶται προβολαὶ τοῦ Καραδάγ, ὧν ὀπισθεν ἄρχεται ὁ τῆς Πανόρμου Κόλπος. Ὑπὸ τὰ δένδρα, ἀπαγγείλαντες ἐν ἄλλοις πρόσφορα ποιήματα καὶ ψαλόντες ᾠδὰς τῆς ἐκκλησίας, ἐμείναμεν μέχρι τῆς τετάρ-